

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce R.R.**, bytem ..., zastoupeného Mgr. Pavlem Grünerem, advokátem, se sídlem Karlovy Vary, Bělehradská 1094/4, proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2016, č. j. 2728/DS/16-5,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2016, č. j. 2728/DS/16-5 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Ostrov, odboru dopravy (*dále jen „prvoinstanční orgán“*) ze dne 23. 8. 2016, č. j. MěÚO/23909/2016 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž žalobci bylo odebráno oprávnění řidiče taxislužby z důvodu ztráty spolehlivosti podle § 9 odst. 3 písm. b) bod 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, která spočívala v tom, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen*

„zákon o silničním provozu“). Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobce v úvodu žaloby shrnul dosavadní průběh správního řízení, když uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí Krajského úřadu, kterým došlo k potvrzení Rozhodnutí Městského úřadu, je k rozhodnutí Městského úřadu uvedeno, že Městský úřad sice mohl zahájit správní řízení o odnětí oprávnění řidiče taxislužby dříve na základě rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, spis. zn. 21885/OD-P/14/FÍ ze dne 11. 12. 2014, ale vzhledem ke skutečnosti, že v ustanovení § 21c odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb. je uvedeno, že „dopravní úřad oprávnění řidiče taxislužby odejme, pokud řidič taxislužby přestane být spolehlivý podle § 9 odst. 3. Vydání rozhodnutí o odnětí oprávnění řidiče taxislužby je prvním úkonem v řízení.“ Ve výše citovaném ustanovení zákona č. 111/1994 Sb. tak není stanovena lhůta, do kdy má dopravní úřad vydat rozhodnutí o odnětí oprávnění řidiče taxislužby. Dle žalobce žalovaný tak nepřímou uvedl, že vydané Rozhodnutí Městského úřadu o odnětí oprávnění řidiče taxislužby po více jak roce a půl od nabytí právní moci rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 11. 12. 2014, č. j. 21885/OD-P/14/FÍ, které nabylo právní moci dne 17. 12. 2014 a kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 b) zákona číslo 361/2000 Sb., o silničním provozu, bylo vydáno v souladu správním řádem ČR. Uvedené rozhodnutí o přestupku bylo Městskému úřadu doručeno dne 18. 12. 2014 a od uvedeného dne započala běžet Městskému úřadu lhůta pro vydání rozhodnutí.

K výše uvedenému žalobce uvádí, že uvedená argumentace žalovaného k délce, po kterou Městský úřad rozhodoval o odnětí žalobcova oprávnění řidiče taxislužby je nepřiléhavá. K tomu žalobce dodává, že pokud lhůta k provedení určitého procesního úkonu není právní normou vůbec dána, jako v tomto případě, měl by správní orgán postupovat dle zásady rychlosti a hospodárnosti zakotvené v § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „SŘ“), jenž patří mezi základní zásady vztahující se k činnosti správních orgánů veřejné správy. Správní orgán by tak měl vydat rozhodnutí bez zbytečných průtahů v zákonné lhůtě, nebo v přiměřené lhůtě tam, kde zákonná lhůta chybí. Skutečnost, že Městský úřad za dobu více jak rok a půl nevyvinul žádnou činnost, neučinil v řízení žádný úkon, jednoznačně dokládá, že nepostupoval tak, aby věc byla vyřízena bez zbytečných průtahů. Dle názoru žalobce tak Rozhodnutí Krajského úřadu je nutno považovat za nezákonné, když Rozhodnutí Městského úřadu bylo vydáno v rozporu s článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, představující ústavní právo na projednání věci bez zbytečných průtahů, jehož vyjádřením je princip rychlosti a hospodárnosti postupů správních orgánů zakotvený právě v § 6 SŘ. Z takto vydaného Rozhodnutí Městského úřadu, které má zároveň pro žalobce negativní dopad, lze vyvodit domněnku, že se ze strany správního orgánu jednalo o činnost s úmyslem žalobce poškodit, a nikoliv o činnost ochrany práv nabytých v dobré víře. Rozhodnutí Městského úřadu o odebrání oprávnění řidiče taxislužby předcházelo řízení vykazující neodůvodněné průtahy v postupu Městského úřadu, který řízení vedl. Rozhodnutí Městského úřadu je tak třeba považovat za nezákonné, neboť Městský úřad porušil povinnost projednat věc a rozhodnout ji bez zbytečných průtahů, kdy tímto nezákonným postupem došlo

k porušení ústavně zaručeného práva žalobce, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů zakotveného v čl. 38. odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutí Krajského úřadu je tak s ohledem na uvedené považovat taktéž za nezákonné, když na jeho základě došlo k potvrzení Rozhodnutí Městského úřadu, vydaného i přes podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Žalobce dále uvádí, že žalovaný nikterak nezduvodnil postup Městského úřadu v případě vydání rozhodnutí Městského úřadu po takto dlouhé lhůtě. Žalovaný neuvedl žádnou objektivní překážku, která by Městskému úřadu znemožňovala vydání rozhodnutí ve lhůtě přiměřené. Žalovaný pouze odkázal na ustanovení zákona č. 111/1994 Sb. s odůvodněním, že v něm žádná lhůta pro vydání rozhodnutí o odnětí oprávnění řidiče taxislužby není stanovena. Jak však bylo žalobcem výše uvedeno, takovéto odůvodnění není dostačující, aby vydané Rozhodnutí Městského úřadu bylo možno považovat za zákonné. Městský úřad měl povinnost postupovat dle ustanovení týkajících se řízení před správním orgánem. Dle názoru žalobce však byla tato povinnost s ohledem na uvedené Městským úřadem porušena a vyústila ve vydání nezákonného rozhodnutí, které bylo dále potvrzeno žalobcem. Rozhodnutí Městského úřadu a rozhodnutí Krajského úřadu je tak třeba obě považovat za nezákonná.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se neztotožňuje s námitkami žalobce, že dobu projednání a rozhodnutí ve věci bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), resp. v přiměřené lhůtě nelze vyjádřit numericky, neboť abstraktní hranice nepřiměřenosti doby řízení není obecně určitelná. Dále je třeba uvést, že ustanovení čl. 38 Listiny základních práv a svobod hovoří ve svém prvním odstavci výhradně o řízeních soudních. Druhý odstavec již výslovně nestanoví, zda práva zde upravená se vztahují pouze na soudní řízení, anebo i na řízení jiná. Jelikož druhý odstavec navazuje na úpravu prvního odstavce, je nutné dovodit, že i tento odstavec se vztahuje především na řízení soudní. Uvedený závěr lze dovodit i z obsahu tohoto ustanovení, neboť toto ustanovení mimo jiné upravuje právo, aby věc byla projednána veřejně. Veřejnost jednání je znakem odlišujícím řízení před orgánem moci soudní od řízení před ostatními orgány veřejné moci, především před orgánem moci výkonné. Pokud tedy žalobce dovodil z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod právo žalobce na přiměřenou délku správního řízení, je jejich právní posouzení dané otázky nesprávné (viz Judikatura Nejvyššího soudu České republiky, č. j. 30 Cdo 344/2014, ze dne 29.09.2015). Dále je třeba uvést, že pokud správní orgány ve správním řízení nerozhodly ve lhůtách stanovených správním řádem, přičemž o nemožnosti ve stanovených lhůtách rozhodnout nebyl navrhovatel uvědomen, nejde o takovou vadu řízení, která by mohla být důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí soudem (viz Judikatura Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 Ads 50/2005-63, ze dne 26. 10. 2006).

Co se týká námítky, že se jednalo o činnost s úmyslem žalobce poškodit, a nikoliv o činnost ochrany práv nabytých v dobré víře, žalovaný uvádí, že žalobce se stal nespolehlivým dnem nabytí právní moci Rozhodnutí o přestupku Magistrátu města Karlovy Vary, č.j. 24567/OD-P/14, ze dne 11.12.2014, tudíž se žalobce stal nespolehlivým dnem 17.12.2014. Spolehlivost podle ustanovení § 9 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb. je jednou z podmínek získání oprávnění řidiče taxislužby, jak je stanoveno v ustanovení § 21c odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb. V ustanovení § 21c odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb. je mimo jiné uvedeno, že dopravní úřad

oprávnění řidiče taxislužby odejme, pokud řidič taxislužby přestane být spolehlivým podle § 9 odst. 3. Tedy od 17. 12. 2014 se počítá lhůta, kdy se opět žalobce stane spolehlivým, tj. žalobce se stane spolehlivým dne 17. 12. 2017, pokud o spolehlivost dle ustanovení § 9 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb. znovu nepřijde. Takže i kdyby bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydáno dříve, ztratil by žalobce spolehlivost na stejnou dobu, tj. do 17. 12. 2017. Proto nedošlo k poškození žalobce správním orgánem I. stupně. Proto se žalovaný s námitkami žalobce neztotožňuje a považuje námitky žalobce za neopodstatněné.

S odkazem na výše uvedené trvá žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření účastníků při jednání

Žalobce až v průběhu jednání namítl podjatost úřední osoby, která vydala prvoinstanční rozhodnutí. Dále argumentoval, že vydání prvoinstančního i napadeného rozhodnutí představuje šikanu žalobce, neboť prvoinstanční orgán chová vůči jeho osobě silnou antipatii, která se projevuje ve snaze poškodit jeho podnikání (prvoinstanční orgán neuspěl s jinými obviněními vůči žalobci, proto účelově zahájil řízení v nyní projednávané věci).

Žalovaný setrval na svém dosavadním vyjádření.

V. Posouzení věci soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

Soud úvodem předesílá, že ohledně nemožnosti vztáhnout čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož *„každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.“* na správní řízení se plně ztotožňuje se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, na který ve svém vyjádření odkázal žalovaný. V daném rozsudku Nejvyšší soud uvážil, že *„Ustanovení čl. 38 Listiny hovoří ve svém prvním odstavci výhradně o řízeních soudních. Druhý odstavec již výslovně nestanoví, zda práva zde upravená se vztahují pouze na soudní řízení, anebo i na řízení jiná. Jelikož druhý odstavec navazuje na úpravu prvního odstavce, je nutné dovodit, že i tento odstavec se vztahuje především na řízení soudní. Uvedený závěr lze dovodit i z obsahu tohoto ustanovení, neboť toto ustanovení mimo jiné upravuje právo, aby věc byla projednána veřejně. Veřejnost*

jednání je znakem odlišujícím řízení před orgánem moci soudní od řízení před ostatními orgány veřejné moci, především před orgánem moci výkonné (srov. Listina základních práv a svobod: komentář. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2012, xxv, 906 s. Komentáře Wolters Kluwer. ISBN 978-807-3577-506. S. 787). Pokud soudy nižších stupňů dovodily z čl. 38 odst. 2 Listiny právo žalobkyně na přiměřenou délku správního řízení, je jejich právní posouzení dané otázky nesprávné.“

I přes shora uvedené soud se žalobcem souhlasí potud, že správní orgány mají v řízení postupovat bez zbytečných průtahů, jak vyplývá z § 6 správního řádu, který stanoví, že „*správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80).*“ Dané ustanovení však nemá na projednávanou věc žádný dopad, neboť předně jako prostředek ochrany před nečinností správního orgánu vymezuje opatření proti nečinnosti (§ 80), na něž pak ve správním soudnictví navazuje žaloba na nečinnost správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.), tj. jde o speciální prostředek ochrany sloužící na ochranu před specifickým porušením povinností správního orgánu, který podle názoru soudu nemůže být obcházen v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Zejména je však nutné zdůraznit, že konstrukce žalobní námitky spočívající na tvrzení, že v důsledku otálení prvoinstančního orgánu se zahájením řízení z moci úřední je jeho rozhodnutí stíženo nezákonností, je s ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci od počátku vadná. Je třeba si uvědomit, že tvrdí-li žalobce v žalobě, že byl na svých veřejných subjektivních právech zkrácen přímo, musí zcela konkrétně specifikovat, v čem takové dotčení na svých právech spatřuje. Tvrdí-li, že byl na svých veřejných subjektivních právech zkrácen v důsledku porušení svých procesních práv v předcházejícím řízení, pak musí jít o takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít nebo mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Porušení procesních ustanovení může mít vliv na zákonnost rozhodnutí pouze tehdy, je-li prokázáno, že bylo žalobci jako účastníku správního řízení zabráněno v možnosti hájit svá hmotná práva. Není možné být v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu úspěšný, je-li v žalobě tvrzeno procesní pochybení správního orgánu, aniž by bylo zcela konkrétně tvrzeno a jasně popsáno, jakým způsobem to které procesní pochybení mohlo zasáhnout do práv žalobce. V projednávané věci je mezi účastníky nesporné, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, když řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje. Uznání vinným spácháním shora uvedeného přestupku v souladu s § 9 odst. 3 písm. b) bodu 1 zákona o silniční dopravě, podle něhož „*za spolehlivého se pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, komu byla v posledních 3 letech uložena sankce za přestupek spočívající v řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem*“, konstituuje po dobu tří let překážku ve spolehlivosti, kterážto je podle § 21c odst. 3 téhož zákona důvodem pro odejmutí oprávnění řidiče taxislužby po dobu trvání překážky spolehlivosti. Z právě uvedeného je tedy zcela zřejmé, že prodleva při vydání rozhodnutí o odejmutí oprávnění řidiče taxislužby nemůže způsobit dotčení na právech žalobce, když naopak takové prodlení hraje v jeho prospěch, neboť zatímco zánik oprávnění je počítán právě až od okamžiku právní moci rozhodnutí o odejmutí oprávnění, je délka odnětí omezena pouze na dobu překážky spolehlivosti, která je počítána od okamžiku uznání vinným

z přestupku nezávisle na rozhodnutí o odejmutí oprávnění (jinak řečeno čím déle správní orgán váhá s vydáním rozhodnutí o odejmutí oprávnění z důvodu překážky spolehlivosti, tím výhodnější to představuje situaci pro řidiče, neboť doba odnětí oprávnění provozovat taxislužbu se tím zkracuje).

Pokud se jedná o námitku ohledně spiknutí prvoinstančního orgánu a šikany vůči osobě žalobce, kterou žalobce vznesl až při jednání ve věci, soud dospěl k závěru, že takto vznesený žalobní bod je nutno pokládat za žalobní bod opožděný, neboť byl žalobcem nově uplatněn až při ústním jednání soudu. Krajský soud v této souvislosti uvádí, že žaloba ve správním soudnictví představuje procesní úkon, jímž se žalobce obrací na soud a žádá jej, aby jeho veřejným subjektivním právům, která byla porušena či ohrožena, poskytl spravedlivou ochranu. Soudní řád správní přitom požaduje, aby žaloba splňovala určité náležitosti tak, aby mohla být podkladem pro přezkum zákonnosti vydaného správního rozhodnutí, které je žalobou napadeno a proti němuž tato žaloba směřuje. Vedle obecných obsahových náležitostí podání, jak je upravuje § 37 odst. 3 s. ř. s., musí žaloba splňovat také další náležitosti vyplývající ze zvláštních ustanovení o řízení podle části třetí, hlavy druhé s. ř. s. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k těmto náležitostem patří dle § 71 odst. 1 s. ř. s. mj. žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [srovnej § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Žalobní řízení ve správním soudnictví je založeno na zásadách koncentrace a dispozitivnosti. To především znamená, že soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), z nichž, jak bylo uvedeno výše, musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 71 odst. 2, věty druhé a třetí, s. ř. s. žalobce může v žalobě formulované žalobní body kdykoli za řízení omezit, tzn. určitý žalobní bod vypustit nebo zúžit námitky v něm uvedené; rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body však může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podstata citovaných zásad přitom spočívá nejenom v zájmu na rychlosti a hospodárnosti řízení, ale také v ochraně ostatních účastníků řízení ve smyslu nastolení určité právní jistoty ohledně vymezení předmětu soudního řízení, kdy po uplynutí zákonem stanovené lhůty je definitivně a najisto určeno, co bude předmětem soudního přezkumu.

Pokud tedy žalobce shora specifikovanou žalobní námitku neučinil součástí podaných žalob, ale nově ji uplatnil až při ústním jednání soudu, je nutno konstatovat, že žalobce tuto námitku vznesl až po uplynutí zákonem stanovené lhůty, tj. v době, kdy již nebylo možné žalobu o nové žalobní body rozšířit. Z tohoto důvodu se proto krajský soud nemohl uvedenou žalobní námitkou zabývat a z tohoto pohledu přezkoumávat zákonnost žalobou napadených rozhodnutí.

Soud neprovedl žádný z účastníků navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby, když jediný relevantní důkaz pro řádné zjištění skutkového stavu v projednávané věci představovalo napadené rozhodnutí.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**

V Plzni dne 28. listopadu 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.